

om Kompostgødning — ganske, som om han blot havde til Hensigt at gøre dem et privat Besøg.

Provst Tønnesen vedblev ikke des mindre at være paa sin Post, og det fuldt kampberedt. Fra samme Øjeblik, han efter Gudstjenesten mødte Bispem paa Kirkegulvet, havde han været overbevist om, at denne Mand var kommen for at gøre fælles Sag med hans Fjender. Selve denne uanmeldte Ankomst netop paa dette Tidspunkt kunde han kun opfatte som et Forsøg paa at ydmyge ham over for Befolkningen; og han var fast besluttet paa eftertrykkeligt at tilbagevise denne Fornærmelse.

Han anede nemlig ikke, at han i Dag havde skabt sig selv en højst ubehagelig Stilling over for sin overordnede, idet han under Prækenen havde ladet sig henrive til en saadan Voldsomhed i Udfaldene mod sine Tilhørere, at kun Bispens Tilstedeværelse havde forhindret den Masseudvandring fra Kirken, som Væver Hansen havde forberedt. Det faldt overhovedet ikke let Provst Tønnesen ind, at han ikke i enhver Henseende, og da navnlig i sit Forhold til det ham af Gud og Kongen betroede Embede, kunde bestaa for selv den strengeste Dom.

Bispem var en lille, bredbygget Mand med skraatstillede Øjenbryn og et kraftigt, graasprængt